

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete

Az ügy száma: Kfv. IV. 35.704/2017/4.

A tanács tagjai: Dr. Balogh Zsolt a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola
előadó bíró,
Dr. Horváth Tamás bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: Dr. Balogh Ádám ügyvéd

Az alperes: alperes neve

Az alperes képviselője: Dr. Soproni Roland kamarai jogtanácsos

A per tárgya: köznevelési támogatás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Debreceni Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság 11.K.27.273/2017/9. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
11.K.27.273/2017/9. számú ítéletét hatályában fenntartja;

- kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az
alperesnek 30 000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási
költséget.

A feljegyzett 70 000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási
illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes nem állami köznevelési intézmény fenntartójaként a 2016. évre Magyarország 2016. évi központi költségvetéséről szóló 2015. évi. C. törvény 40.§-a alapján támogatást vett igénybe. A felperes 2016. október 20-án a nemzeti köznevelésről szóló törvény végrehajtásáról szóló 229/2012. (VIII. 28.) Kormányrendelet 37/C. § (1)-(2) és (4) bekezdése alapján a 2016. évre megállapított köznevelési célú támogatások módosítását kérte a 2016. október 1-jei tanulói létszám, illetve nevelő-oktató munkát közvetlenül segítő munkakörben foglalkoztatottak létszámát érintően. Az elsőfokú hatóságként eljáró alperes Hajdú-Bihar Megyei Igazgatósága a 2016. november 25. napján kelt HAJ-ÁHI/243-13/2016. iktatószámú határozatában a következők szerint rendelkezett.
- [2] A felperes az igénymódosításban az „Ápoló” képzés 15. évfolyamán feltüntetett 20 fő tanuló vonatkozásában kért támogatásra nem jogosult, egyrészt mert nem rendelkezett szakképzési megállapodással erre az évfolyamra, másrészt támogatásra a szakképzésről szóló 2011. évi CLXXXVII. törvény (a továbbiakban: Szt.) 34/A. § (2) bekezdésében meghatározottaknak sem felelt meg. Az Szt. 34/A. § (2) bekezdése szerint ugyanis „a nem állami fenntartó által fenntartott szakképző iskolában folyó felnőttoktatásban részt vevők létszáma nem haladhatja meg a nappali rendszerű oktatásban részt vevő tanulók - hivatalos októberi statisztikai létszám alapján három tanítási év átlagában számított - létszámát.”
- [3] Az elsőfokú határozat szerint a felperes nem igényelhet támogatást 1 fő iskolatitkár, illetve 0.5 fő rendszergazda után sem. A pedagógusok előmenetelei rendszeréről és a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény köznevelési intézményekben történő végrehajtásáról szóló 326/2013. (VIII. 30.) Korm. rendelet 4. számú melléklete alapján ugyanis 1 fő iskolatitkár után abban az esetben igényelhető támogatás, ha intézményenként a tanulók létszáma eléri a 100 főt, 0.5 fő rendszergazda után pedig abban az esetben, amennyiben általános, középfokú iskolánként 1-250 fő közötti a tanulók száma. A felperes által fenntartott Görög Demeter Szakképző Iskolában a tanulói létszám 2016. október 1-jén nem érte el a 100 főt, „Szakgimnáziumban, szakképzési évfolyamon” jogcímen a finanszírozott létszám pedig 0 fő.
- [4] A fellebbezés folytán eljáró alperes a 2017. április 13. napján kelt KINCSTK/2205-4/2017. iktatószámú határozatában az első fokú határozatot helybenhagyta. A határozat indokolása szerint az iskolai rendszerű szakképzésben ellátott feladatok után a szakképző iskola nem állami fenntartója az Szt. 84. § (7) bekezdése és a szakképzési megállapodásról szóló 314/2013. (VIII. 28.) Korm.

rendelet (a továbbiakban Szmr.) szerint csak akkor jogosult állami támogatásra, ha a fővárosi, megyei kormányhivatallal szakképzési megállapodást köt. Az Szmr. 10. § (3) bekezdés és az Sztv. 84. § (6) bekezdése a már elindított képzésekre vonatkozik, márpedig a jogszabály szerint a fenntartó „az adott képzés kifutásáig, azaz évfolyamismétlés és szünetelés nélküli befejezéséig” jogosult költségvetési hozzájárulásra. A felperes által a 2014. július 28-án kötött szakképzési megállapodást 2017. január 4-i keltezéssel módosította, ezek a módosítások a 2016/17. tanévtől kezdődően érintették a felperes fenntartásában lévő intézmény működését és az általa ellátott oktatási tevékenységet.

- [5] Az alperesi határozat az Szt. 34/A. § (2) bekezdésével összefüggésben kifejtette, hogy e §-t a 2015/16. tanévben a hivatkozott rendelkezés hatályba lépését követően – azaz a 2015. június 12-ét követően beiskolázottakra vonatkozóan – kell figyelembe venni, tehát ettől az időponttól kell érvényesülnie az 50-50 %-os létszamaránynak. A hatálybalépés előtt felvett tanulók még nem számítanak be a 2015/16. tanévi arány számításába, hiszen akkor még nem volt hatályban a rendelkezés.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [6] Az alperes határozatával szemben a felperes keresetet terjesztett elő, melyben kérte a határozat hatályon kívül helyezését.
- [7] Keresetében egyrészt arra hivatkozott, hogy a szakképzési megállapodás megkötése a közigazgatási eljárás megindításakor már folyamatban volt, másrészt előadta, hogy a kérelmezett támogatást nem új képzésre kívánta igénybe venni, az által indított képzések ugyanis az Sztv. 21. §-a szerint szakképesítés-ráépülésnek minősülnek.
- [8] Kifejtette továbbá, hogy az alperes rendelkezése folytán az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8.§ t) pontja alapján közvetlen hátrányos megkülönböztetésben részesült. Ezzel összefüggésben a felperes rámutatott, hogy a hivatkozott rendelkezésben meghatározott „egyéb helyzet, tulajdonság vagy jellemző” védendő tulajdonság felperes vonatkozásában abban nyilvánul meg, hogy a jelen ügyben is eljáró bíróság előtt perben áll a alperessel.
- [9] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítást kérte. Arra hivatkozott, hogy a módosított szakképzési megállapodás a fellebbezési eljárásban az alperes rendelkezésére állt, ugyanakkor e megállapodás megléte a támogatási jogosultságnak szükséges, de nem egyetlen feltétele. Az Szt. 34/A. §-ával kapcsolatban kifejtette, hogy a hivatkozott rendelkezés 2015. június 12. napjától hatályos, az ebben meghatározott létszamaránynak az ezen időpontot követően beiratkozott tanulók esetében már érvényesülnie

kell. Jelen eljárás 2016. október 20. napján, azaz a jogszabályi rendelkezés hatályba lépését követően indult. Tekintve, hogy a felperes 2015/16. tanévben nem vett fel nappali rendszerű oktatásra tanulót, az Szt. 34/A. § (2) bekezdésében foglalt előírás alapján, a támogatásra való jogosultság megállapításakor a felnőttoktatásban résztvevők létszáma sem vehető figyelembe.

Az elsőfokú ítélet

- [10] A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) 8.K.27.205/2017/13. számú, 2017. július 4. napján kelt ítéletében a felperes keresetét megalapozatlannak minősítette és ezért elutasította.
- [11] Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy a felperes és a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal között létrejött szakképzési megállapodás január 4-i módosítása, mely a 2016/17. tanévtől kezdődően érinti a felperes fenntartásában lévő intézmények működését, érdemben nem érinti az alperesi határozat jogszerűségét, sem a finanszírozható tanulói létszámra vonatkozó hatósági megállapításokat.
- [12] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a nappali rendszerű oktatásban résztvevő tanulók létszáma három tanítási év átlagában 0 fő volt. Ebből következően a támogatás megállapításakor, a 2015. június 12. napjától hatályos Szt. 34/A. § (2) bekezdése alapján, a költségvetési támogatás megállapítása során nem vehető figyelembe a felnőttoktatásban résztvevők (20 fő ápoló és 12 fő rehabilitációs nevelő, segítő) létszáma. Így a felperes nem jogosult 0.5 fő nevelő-, oktató munkát közvetlenül segítő pedagógus szakképzettséggel rendelkező rendszergazda után járó átlagbér alapú támogatásra.
- [13] A szakképesítés-ráépüléssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság utalt az nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény 53. § (2) bekezdésére, amely szerint ebben az esetben is meg kell szüntetni a tanulói jogviszonyt, majd a szakképzés-ráépülés képzés megkezdésével új tanulói jogviszony keletkezik.
- [14] Az Ebktv. 8.§ t) pontjával, illetve 19.§ (1)-(3) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a következőkre alapította. Sem az ügyben nem volt megállapítható, sem a keresetből nem derült ki, hogy a felperes milyen „egyéb helyzete, tulajdonsága, vagy jellemzője” alapján részesült hátrányos megkülönböztetésben. Az elsőfokú bíróság utalt - az alperes által is hivatkozott - 19/2014. számú munkaügyi elvi határozatra (EBH 2014.M. 19.), mely alapján a felperesi fenntartó vonatkozásában nem értelmezhetők az Ebktv. hivatkozott rendelkezései.
- [15] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a jelen per tárgya egyedi ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata, így a felperes állítása, mely szerint az alperes a felperessel

összehasonlítható helyzetben lévő iskolák számára támogatást ítélte meg, önmagában nem alkalmas arra, hogy a bíróság az alperesi határozatot hatályon kívül helyezze. Ezzel összefüggésben a bíróság utalt arra is, hogy a felperes kereseti kérelme e vonatkozásában nem nevesít konkrétumokat.

- [16] A bíróság rámutatott, hogy az állami és nem állami intézmények közötti - a felperes szerinti indokolatlan - megkülönböztetés alapja jogszabályi rendelkezés, így az alperesi határozat e tekintetben sem jogsértő.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [17] Az ügyben a felperes nyújtott be a felülvizsgálati kérelmet. Kérte a Kúriát, hogy az elsőfokú bíróság jogerős ítéletét helyezze hatályon kívül és helyette hozzon a jogszabályoknak és a kereseti kérelemnek megfelelő új határozatot. Másodlagosan azt kérte, hogy a Kúria kötelezze az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára.
- [18] A felperes szerint az elsőfokú bíróság egyrészt tévesen értelmezte az Ebt. hivatkozott rendelkezéseit, másrészt nem indokolta megfelelően az ezzel összefüggő felperesi hivatkozás elutasítását. A felperes álláspontja szerint az ítélet nem meríti ki a kereseti kérelmet és jogszabálysértő módon értelmezi az Ebktv. 1.§-át és 8. §-át, amikor úgy ítéli meg, hogy a felperes nem sorolható azon személyek, szervezetek körébe, amelyek az egyenlő bánásmód követelményére hivatkoznak.
- [19] A felperes második kifogása az Szt. 34/A. § (2) bekezdésének értelmezéséhez kapcsolódik. A felperes álláspontja szerint az ítélet nem merítette ki a kereseti kérelmet, nem vizsgálta ugyanis a hivatkozott rendelkezéssel összefüggésben a jogbiztonság elvének érvényesülését, valamint nem kezdeményezi az Alkotmánybíróság eljárását.
- [20] A felperes kifogásolja továbbá, hogy a szakképzési megállapodással kapcsolatban az alperesi határozat valótlan tényeket állít (nevezetesen, hogy a felperes nem rendelkezett szakképzési megállapodással) megsértve ezzel a Ket. 3. § (2) bekezdését, illetve 50. § (1) bekezdését. Véleménye szerint jogsértő az ítélet a tekintetben is, hogy a valótlan állításokat tartalmazó alperesi határozat jogszabálysértését nem küszöböli ki.
- [21] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet - szükség esetén az indokolás kiegészítésével történő - hatályban fenntartását kérte. Az alperes álláspontja szerint iratellenes a felülvizsgálati kérelemnek az a megállapítása, hogy a jogerős ítélet nem meríti ki a kereseti kérelmet az egyenlő bánásmód sérelmével összefüggésben. Az alperes kifejtette, hogy a bíróságok előtti eljárásban „az egyenlő bánásmód követelménye az alkalmazandó

anyagi és eljárási szabályok jogszerű alkalmazásával valósul meg minden egyedi eljárásban." Perbeli ügyben a hatóság a közigazgatási eljárás során csak a jogszabályoknak való megfelelést vizsgálta, mérlegelési jogkörrel nem rendelkezett, célszerűségi vagy más egyéb szempontok vizsgálatára a vonatkozó jogi szabályozás alapján nem volt lehetősége, így logikailag is kizárt az egyenlő bánásmód követelményének megsértése.

- [22] Az Szt. 34/A. § (2) bekezdéséhez kapcsolódóan, a jogbiztonsággal összefüggésben az alperes kifejtette, hogy amennyiben a bíróságnak nem „hivatalból nem merülnek fel aggályai” ezzel kapcsolatban, akkor nem szükséges erre az ítéletben kitérni, sem alkotmánybírósági eljárást kezdeményezni. Az alperes álláspontja szerint a felülvizsgálati kérelem szakképzési megállapodásra vonatkozó megállapításai iratellenesek. Az alperes ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy mind az elsőfokú, mind az alperesi határozat figyelembe vette a szakképzési megállapodást, e megállapodás hiányát csak a 15. évfolyamra vonatkozóan állapították meg a közigazgatási határozatok. Az alperes utalt arra is, hogy a megállapodás léte a döntés szempontjából „lényegtelen, mert a támogatási kérelem elutasításának fő oka, hogy a felperes nem felelt meg az Szt. 34/A. § (2) bekezdésében előírt támogatási feltételeknek.”

A Kúria döntése és jogi indokai

- [23] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.
- [24] A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 275. §-a szerint a felülvizsgálati eljárásban a Kúria a jogerős határozatot kizárólag a felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem keretei között vizsgálhatja. Jogszabálysértés esetén van lehetőség az eljárást lefolytató bíróság döntésének hatályon kívül helyezésére vagy megváltoztatására.
- [25] A felperes első kifogása az egyenlő bánásmód követelményének megsértéséhez kapcsolódott.
- [26] Az Ebktv. 1. §-a értelmében: „ Az egyenlő bánásmód követelménye alapján Magyarország területén tartózkodó természetes személyekkel, ezek csoportjaival, valamint a jogi személyekkel és a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetekkel szemben e törvény rendelkezései szerint azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell eljárni.”
- [27] A Kúria megállapította, hogy iratellenes a felülvizsgálati kérelem azon állítása, mely szerint az ítélet jogszabálysértő módon értelmezi az Ebktv.-t azáltal, hogy „a hivatkozott 1. § ellenére úgy ítéli meg, hogy a felperes, mint alapítvány nem sorolható be a személy vagy szervezet kategóriájába, így az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére nem hivatkozhat.” Az elsőfokú bíróság nem vonta kétségbe, hogy a felperes is az Ebktv. hatálya alá

tartozik, ellenben helyesen állapította meg, hogy a felperesi fenntartó a keresetben megjelölt Ebktv. 8. § t) pontjában meghatározott személy vagy csoport kategóriájába nem illeszthető, amelynek „egyéb helyzete, tulajdonsága, vagy jellemzője” alapján hátrányos megkülönböztetésben részesült.

[28] Az Ebktv. felsorolja azokat a tulajdonságokat, jellemzőket, amelyek alapján történő megkülönböztetés a törvény értelmében diszkriminációnak minősül. Ezeket nevezzük védett tulajdonságoknak. Az Ebktv. 8. §-ában rögzített felsorolás ugyanakkor nem zárt, mivel az utolsó helyen az egyéb helyzet, tulajdonság vagy jellemző szerepel, konkrétan a t) pontban. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a törvény egy személy, vagy csoport bármely egyéb tulajdonsága, helyzete alapján történő megkülönböztetését diszkriminációnak tekintené. Mind a nemzetközi, mind a hazai jogértelmezés szerint az egyéb helyzet körében is fő szabályként olyan tulajdonságokra lehet a védelmet kiterjeszteni, ami az emberi személyiség lényegi vonása, valamint tárgyilagosan igazolható, homogén csoportképzésre, általánosításra alkalmas, és társadalmi előítéletek alapjául szolgálhat.

[29] A Kúria osztja az elsőfokú bíróság álláspontját, mely szerint a felperes által védendő tulajdonságként megnevezett „perben állás” önmagában nem elégséges hivatkozás. Az egyéb helyzet fogalmát ugyanis szűken kell értelmezni, mert egyébként felmerülhet annak a veszélye, hogy devalválódik a nevesített tulajdonságok esetében nyújtott védelem. Az Ebktv. Preambulumából és a törvény uniós-jogi háttér jogszabályaiból is az következik, hogy a védelem középpontjában – az egyéb helyzet értelmezése során is – az össztársadalmilag hátrányos helyzetben lévő csoportok állnak. (Kfv. III. 37.615/2015/4.) Az Egyenlő Bánásmód Hatóság mellett korábban működött Tanácsadó Testület is kifejtette, hogy az Ebktv. 8. § t) pontjában védett tulajdonságként megjelölt egyéb helyzetnek minősülő tulajdonságok, sajátosságok, élethelyzetek körét szűken kell értelmezni, a tág értelmezés a kedvező bizonyítási szabályok hatályának indokolatlan kiterjesztéséhez vezetne, így ellentétes lenne az Ebktv. céljával. Erre a(z) – 288/2/2010. (IV.09.) TT számú – állásfoglalásra, valamint a Kúria 19/2014. számú munkaügyi elvi határozatára (EBH 2014.M.19), hivatkozott helytállón az alperes és az elsőfokú bíróság.

[30] Az Ebktv. 19. § (1) bekezdése szerint „az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban a jogsérelmet szenvedett félnek vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosultnak kell valószínűsítienie, hogy
a) a jogsérelmet szenvedő személyt vagy csoportot hátrány érte vagy – közérdekű igényérvényesítés esetén – ennek közvetlen veszélye fenyeget, és

b) a jogsérelmet szenvedő személy vagy csoport a jogsértéskor - ténylegesen vagy a jogsértő feltételezése szerint - rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonsággal."

A Kúria korábbi döntéseiben kifejtette, hogy az egyenlő bánásmód követelményének megsértését a sérelmet szenvedett félnek kell bizonyítania (Kfv.II.37.2013/2008/4.), ezzel összefüggésben a védett tulajdonság és a jogsérelem közötti oksági kapcsolatot valószínűsíteni kell.

[31] A felperes állította, de nem bizonyította, hogy a jogorvoslati jogának érvényesítése miatt kedvezőtlenebb elbírálásban részesült, mint vele összehasonlítható helyzetben lévő más személy. Az alperesi hatóság szervezeti egységei által folytatott esetleges eltérő joggyakorlat nem az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére vonatkozó hivatkozást, hanem az egyedi ügyben a törvény előtti egyenlőség elvének megsértésével hozott jogsértő határozat bírósági felülvizsgálatát alapozhatja meg.

[32] Egyetért a Kúria az elsőfokú bíróság megállapításával, mely szerint a felülvizsgálat tárgyát az egyedi ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata képezte. Ebből következik egyrészt, hogy a bíróság csak a jelen eljárás során kibocsátott határozatok jogszerűségét vizsgálta, nem vizsgálhatta - erre irányuló kereseti kérelem esetén sem - más, a felperessel „összehasonlítható helyzetben lévő” jogalanyok vonatkozásában más hatóságok joggyakorlatát, illetve kibocsátott döntéseit. E vonatkozásban sem megalapozott tehát az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére hivatkozás. Másrészt az egyedi ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálatából az is következik, hogy amennyiben a konkrét ügyben kógens, a mérlegelés lehetőségét nem biztosító jogszabályok alkalmazandók és a döntés megfelel az anyagi, illetve eljárási jogszabályoknak, úgy logikailag kizárt az egyenlő bánásmód követelményének megsértése. Ilyen ügyben ugyanis a hatóság csak a jogszabályi feltételeknek megfelelést vizsgálja, mérlegelési jogkörrel nem rendelkezik, a határozat anyagi és eljárási jogszerűsége esetén az egyenlő bánásmód követelménye, illetve annak megsértése fel sem merülhet.

[33] A felülvizsgálati kérelem az Szt. 34/A. § (2) bekezdésének értelmezésével összefüggésben a jogbiztonság követelményére hivatkozva kifogásolja a jogszabály kihirdetése és hatályba lépése közötti rövid időt, sérelmezi, hogy a mindössze egy hónap időtartam nem volt elegendő a felperes a törvényi feltételeknek megfelelő nappali rendszerű képzéseket indítson.

[34] A Kúria egyetértve az alperesi felülvizsgálati ellenkérelmében foglaltakkal, amely szerint amennyiben a bíróságnak hivatalból nem merült fel az alkalmazandó szabályozással kapcsolatban jogbiztonsághoz kapcsolódó és/vagy az alkotmányossággal összefüggő aggálya, úgy erre az ítéletben nem szükséges kitérni, ilyen esetben ugyanis nyilvánvaló, hogy a szabályozás nem sérti a jogbiztonságot

és nem vet fel alkotmányossági problémát. Ezt támasztja alá az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 25. § (1) bekezdése is: „Ha a bírónak az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmazni, amelynek alaptörvény-ellenességét észleli, vagy alaptörvény-ellenességét az Alkotmánybíróság már megállapította, – a bírósági eljárás felfüggesztése mellett – az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés b) pontja alapján az Alkotmánybíróságnál kezdeményezi a jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítását, illetve az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárását.” A Kúria ezzel összefüggésben utal arra is, hogy a felperesnek, amennyiben a bírósági eljárás során a hivatkozott rendelkezéssel kapcsolatban voltak (lettek volna) alkotmányossági aggályai, úgy azt a keresetben vagy legkésőbb az első tárgyaláson jelezni kellett volna. A felperes azonban a peres eljárás folyamán nem indítványozta az Alkotmánybíróság előtti normakontroll eljárás bírói kezdeményezését. Ennek hiányában azonban – a fent leírtakra is tekintettel – nem lehet az ítélet indokolásának hiányosságára, illetve arra hivatkozni, hogy a bíróság nem merítette ki a kereseti kérelmet.

[35] A felperes felülvizsgálati kérelmében előadta, hogy a közigazgatási eljárás során a hatóságok a szakképzési megállapodás hiányára hivatkoztak, – holott a megállapodás 2014. óta létezik, (az eljárás során éppen módosítás alatt állt) – és e valótlan állításokat az elsőfokú bíróság sem küszöbölte ki. A Kúria az alperesi állásponttal egyetértve megállapította, hogy a felperes szakképzési megállapodással kapcsolatos kifogásai iratellenesek. Sem a hatóságok, sem az elsőfokú bíróság nem állította ugyanis, hogy a felperes és a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal nem kötött szakképzési megállapodást. Sőt az ítélet (8. oldal negyedik bekezdés) hivatkozik is a megállapodásra. A közigazgatási eljárás során az elsőfokú határozat azt rögzíti, hogy a felperes az igénymódosításban feltüntetett 20 fő ápoló vonatkozásában a 15. évfolyamra vonatkozóan nem rendelkezik szakképzési megállapodással. A Kúria utal rá, hogy egyébként a szakképzési megállapodás léte a döntés tartalma szempontjából irreleváns, a támogatási kérelem elutasításának oka, hogy a felperes nem felelt meg – egyébként a felülvizsgálati kérelemben érdemben már általa sem vitatottan – az Szt. 34/A. § (2) bekezdésében fogalt támogatási feltételeknek.

[36] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem sértette meg a felülvizsgálati kérelem által megjelölt jogszabályokat, ezért a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[37] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

- [38] Az alperes pernyertességére tekintettel, figyelemmel a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 78. §-ára is, a Kúria a felperest kötelezte az alperes perköltségeinek megfizetésére.
- [39] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 50. § (1) bekezdése szerinti mértékű, a 39. § (3) bekezdés d) pontja alapján számított és a 62. § (1) bekezdés h) pontja értelmében feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztesnek minősülő felperes személyes illetékmentességére [Itv. 5. § (1) bekezdés f) pontja] figyelemmel a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.
- [40] Az ítélet ellen a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 271.§ (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

, 2018. szeptember 11.

**Dr. Balogh Zsolt s. k. a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola s. k. előadó
bíró, Dr. Horváth Tamás s. k. bíró**